PÔVODNÝ SLOVENSKÝ ZLOČIN

VÁCLAV NEUER

MEDZI NEBOM A ZEMOU

Text © 2022 by Václav Neuer
Jacket design © 2022 by Emil Křižka
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

Redigoval Jozef Grznár.
Korigovala Silvia Zubeková.
Obálku navrhol Emil Křižka.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2022
ako svoju 2 022. publikáciu v elektronickej podobe.
Prvé vydanie.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-8725-9

Inšpiráciou na napísanie tejto knihy bola vražda duchovného, ku ktorej došlo v šesťdesiatych rokoch minulého storočia v malom vinohradníckom mestečku na upätí Malých Karpát neďaleko Bratislavy. Táto tragická udalosť je dodnes zahalená tajomstvom a žiadneho z aktérov tejto brutálnej vraždy sa nikdy nepodarilo postaviť pred súd. Žiaľ, vzhľadom na čas, ktorý odvtedy uplynul, to už tak s najväčšou pravdepodobnosťou navždy ostane. Nič na tom nezmení ani táto kniha. Meno v pamäti miestnych ešte stále obľúbeného duchovného, ktorý sa stal obeťou brutálneho trestného činu, bolo z úcty k jeho pamiatke zmenené. Samotný príbeh je vymyslený a všetky ostatné osoby v ňom tiež. Niektoré reštaurácie, podniky, adresy alebo dokonca celé ulice, ktoré sú spomenuté v tejto knihe, by ste v Bratislave, ako aj inde na Slovensku hľadali márne. Akákoľvek iná podobnosť so skutočnými udalosťami je čisto náhodná. Iba bežné policajné postupy ostali zachované tak, aby zodpovedali realite.

1

Prekvapilo ju, ako rýchlo sa zotmelo. Nečudo, boli to už viac ako dva týždne, čo o takomto čase naposledy vyrazila z domu.

Usmiala sa. Smutno, iba tak sama pre seba. Nič výnimočné. Aspoň pre ňu nie. Dávno sa zmierila s tým, že podľa všeobecne uznávaných noriem sa jej spoločenský život odvíja inak ako u drvivej väčšiny vrstovníkov a že napokon iní, zvláštni sú aj ľudia, s ktorými sa zväčša stretáva.

Nemala ani trinásť, keď zistila, že je iná ako ostatní. Minulý rok dovŕšila tridsiatku. Až na jednu túlavú mačku, čo sa jej naučila behať do záhrady a ktorú prichýlila, žila celkom sama v dome, ktorý jej ostal po babke. Napriek tomu, že vyzerala dobre a isto by sa našlo dosť takých, ktorí by ju označili za peknú alebo dokonca za krásnu, nemala doteraz žiadneho priateľa. Okrem nutných nákupov jej neostávalo veľa dôvodov, prečo by mala chodiť von. Vo večerných hodinách už vôbec nie.

Aj sem došla ešte za svetla. Odvtedy však uplynulo viac ako poldruha hodiny a cintorín sa až na zopár dohárajúcich sviečok stihol ponoriť do takmer absolútnej tmy. K tomu začalo mrholiť.

Napriek tomu sa tvrdohlavo odmietala vzdať a ďalej opatrne našľapovala pomedzi náhrobky. Nemala baterku,

no napadlo jej zasvietiť si mobilom. Krok za krokom postupovala vpred a zblízka prezerala staré i na prvý pohľad podstatne novšie, zväčša pozlátené nápisy.

Sústredila sa. Zaujímal ju dátum, nie meno. Ubehla ďalšia polhodina, než na konci predposledného radu zastala.

Tenký lúč osvietil náhrobok zo žulového kameňa. Očami prebehla krátky epitaf.

Rozmýšľala. Všetko súhlasilo. Aj rok úmrtia zodpovedal jej výpočtom. Vnútorný hlas, ktorý ju sem sprevádzal, sa však už neozval. Snažila sa ho znovu vyvolať. Márne. Definitívne sa stratil, akoby ho niečo vyplašilo.

Nechala to tak. Namiesto toho sa pozorne rozhliadla okolo seba. Znova zasvietila na hrob. Konečne si bola istá, že našla to, čo hľadala.

Najvyšší čas, napadlo jej. Na opustenom tmavom cintoríne obklopenom masívnym stredovekým kamenným múrom sa zrazu cítila nepríjemne. Bolo jej zima, vlasy mala od drobného dažďa už celkom mokré a do pocitov sa jej čím ďalej, tým viac vkrádal strach.

Mŕtvych sa nebála. Toto však bolo niečo iné. S hrôzou si uvedomila, že to už raz zažila. Ešte ako dieťa. Teraz akoby sa to celé vrátilo. Cítila, ako jej naskakuje husia koža.

Nemýlila sa. Bolo to zlo.

Približovalo sa a zrazu ho vnímala celkom jasne.

Bolo tu. Akoby jej zblízka dýchlo priamo do tváre.

2

„Môžem vám nejako pomôcť?“ ozvalo sa jej znenazdajky za chrbtom.

Zľakla sa. Tak veľmi, že jej takmer vyrazilo dych. Celé telo jej zmeravelo. Ledva dokázala otočiť hlavu. Netušila, kde sa tu ten muž vzal. Jednoducho stál za ňou, akoby vyrástol rovno zo zeme.

„Nechcel som vás vyľakať,“ ospravedlnil sa. V tme okolo nej to znelo všelijako, len nie úprimne.

Nezmohla sa ani na slovo. Bol tak blízko, hoci ho vôbec nepočula prichádzať. Na štrkom vysypanom chodníku pod jeho nohami nezaškrípal jediný kamienok. Nedokázala pochopiť ani to, ako je možné, že ho pred chvíľou nevidela. Ledva preglgla. Ešte pred pár sekundami by sa bola ochotná staviť o čokoľvek na svete, že je tu sama.

„Nestalo sa vám nič?“ spýtal sa.

„Nie,“ podarilo sa jej dostať zo seba. „To je v poriadku.“

Bol vysoký a chudý. V dlhom kabáte s kapucňou, s ostrým nosom a úzkou, neprirodzene bledou tvárou posadenou na dlhom krku vyzeral ako mních. No mních to zjavne nebol.

Pohľadom skĺzla nižšie. Mal na sebe rifle a športové šnurovacie topánky. Skôr si domýšľala, než žeby naisto vedela, že nič z toho mnísi nenosia.

„Hľadáte niečo?“ spýtal sa.

Pokrútila hlavou.

Očami zablúdil k pomníku, na ktorý ešte stále dopadalo svetlo jej mobilu. Všimla si to a rýchlo ho schovala do vrecka.

„Príbuzná?“

„Nie,“ odsekla nahnevaná sama na seba za svoju unáhlenú reakciu.

Nereagoval.

Uvažovala, či zaregistroval jej podráždený tón.

„Nikdy som vás tu nevidel.“

Netušila, čo by mu na to mala povedať.

„Väčšinu z miestnych už pochovávajú dole. Na mestskom cintoríne.“

Nepáčilo sa jej, ako sa tu zjavil, ani to, ako ju spovedal. Znervózňoval ju, ba čo viac, naháňal jej strach.

Akoby to vedel. „Vy nie ste odtiaľto,“ pokračoval priškrteným hlasom.

„Nie,“ hlesla. Zrazu si neželala nič iné, ako čo najrýchlejšie zmiznúť.

Prebodol ju prenikavým pohľadom.

„Budem musieť ísť. Je neskoro,“ rozhodla sa.

Nič na to nepovedal.

Všimla si jeho zvláštne, studené oči. Na okamih mala pocit, že jej vie čítať myšlienky.

„Veru neskoro,“ zopakoval po nej napokon potichu.

Striaslo ju, ako zvláštne to povedal. Rýchlo sa zvrtla a náhlivými krokmi zamierila k vstupnej bráne.

Keď sa po niekoľkých metroch otočila, videla, ako ešte stále sústredene pozerá na náhrobok, pred ktorým pred chvíľkou stála aj ona. Márne sa snažila spomenúť si, kedy sa naposledy tak bála.

Je možné, že vie, čo tu hľadala? Mohol mať niečo spoločné s tým, kvôli čomu tu bola? Cítila, ako jej napriek

zime po chrbte steká pot. Došlo mu, že našla, čo chcela? V hlave jej jedna cez druhú vírili otázky, na ktoré neprichádzala odpoveď. Popritom napínala sluch, či za sebou nezačuje jeho kroky. Nepočula nič, ale už vedela, že to nemusí nič znamenať. Z posledných síl potlačila nutkanie sa rozbehnúť. Prešla popri kostole aj vedľa stojacej drevenej zvonice.

Trocha si vydýchla, až keď za ňou konečne zavŕzgala železná bránka. Znova sa obzrela. Už ho nevidela. V duchu si premietla jeho posledné slovo: „Neskoro." Z jeho úst znelo hrozivo. Myslel tým to isté, čo ona? Alebo malo nakoniec celkom iný význam? Nevedela sa zbaviť pocitu, že áno.

Zišla na parkovisko. Iné auto než jej tu nestálo. Jediná lampa na okolí svietila, čo jej dodalo trocha odvahy. Naštartovala a pustila sa dole kopcom. Bolo jej zima a bola celkom mokrá. Popamäti nahmatala gombík a spustila kúrenie.

Už po pár metroch si všimla za sebou svetlá auta.

Nervózne pozerala do spätného zrkadla a v duchu si vybavila mapku, ktorú si stihla naštudovať ešte predtým, než sa sem vydala. Hore za cintorínom už neostávalo veľa možností, odkiaľ by mohlo vyjsť. Zdalo sa jej to zvláštne. Krátky pocit bezpečia, ktorý ju opantal po tom, čo za ňou zacvakli dvere vozidla, bol preč. Znova sa prihlásil strach.

Dorazila ku kruhovému objazdu. Prešla ním a cez podlhovasté námestie starého mestečka pokračovala smerom na hlavnú cestu.

Pri odbočke ju zastavil semafor.

Cez priechod pre chodcov prešla skupinka ľudí. Ďalší sa prechádzali po oboch stranách ulice. Aj áut v oboch smeroch pribudlo. V spätnom zrkadle zbadala, že sa za ňu na poslednú chvíľu zaradila biela dodávka s nápisom kuriérskej služby.

Nervózne zabubnovala prstami na volant. Z vozidla, ktoré ju sprevádzalo od cintorína a zastalo za dodávkou,

teraz nevidela takmer nič. Nedokázala tak určiť ani jeho typ, ani to, koľko ľudí v ňom sedí. V duchu zahrešila.

Keď ju zelená šípka konečne pustila doprava, dupla na plyn. Prešla popri niekoľkých posledných domoch a za dopravnou značkou označujúcou koniec obce zvýšila rýchlosť. Široká dvojprúdová cesta plynulo nadviazala na diaľničný privádzač do hlavného mesta. Domov do Rače jej ostávalo iba niekoľko málo kilometrov.

Predbehla pár áut, iné zasa predbehli ju. Premávka na obchvate bola natoľko hustá, že nevedela spoľahlivo vyhodnotiť situáciu za sebou. Ak by ju niekto ešte stále sledoval, nedokázala by v spleti reflektorov určiť, o ktoré auto ide.

Po chvíľke pred sebou zbadala vysvietené logo čerpacej stanice. Poznala ju, zopárkrát už na nej tankovala. Vedela teda, že z toho smeru je to posledná pumpa pred Bratislavou.

Dostala nápad. Bez smerovky odbočila na príjazdový pruh a zatiahla k prvému voľnému stojanu. S napätím čakala a pozorovala, čo sa deje.

Keď zistila, že za ňou nik neodbočil, vystúpila a natankovala. Len za desať eur, viac by sa jej do nádrže ani nezmestilo. Po celý čas, čo stála pri nádrži s tankovacou pištoľou v ruke, a ani po tom, čo vošla dnu a zaplatila, sa na čerpacej stanici neobjavilo žiadne iné auto.

Oddýchla si. Nervy, v posledných minútach napäté na prasknutie, konečne trocha povolili. Pocítila nutkanie nadávať sama sebe. Napadlo jej, či si to celé vlastne iba nenahovára. Vzdychla. Možno by predsa len mala viac chodiť medzi ľudí. Nič z toho, čo sa jej teraz stalo, by ju potom tak nevyviedlo z miery.

V priehradke na dverách našla balíček mentolových cukríkov. Bude to tak. Strach má naozaj veľké oči. Otravných chlapíkov podobných tomu, ktorého stretla na cintoríne,

predsa behajú po svete mraky a rovnako tak po ňom jazdí veľa áut, ktoré s ňou nejaký čas mali alebo ešte len budú mať spoločný úsek cesty. Vložila si do úst cukrík, naštartovala a naladila rádio na hudobnú stanicu. Hudba ju zakaždým dokázala upokojiť.

Zhruba po dvoch kilometroch vošla do Rače. Pokojne mohla ešte kus cesty absolvovať po hlavnej, no rozhodla sa odbočiť skôr. Napriek všetkému chcela mať istotu. Prešla teda naprieč novým sídliskom a po posledných panelových domoch sa na záver preplietala sieťou úzkych uličiek pôvodnej zástavby.

Bola doma. Vyskočila z auta, prebehla úzky dvor a odomkla. Ošarpaný prízemný domček ju privítal charakteristickým zápachom vlhkosti a starých vecí. Nič z toho jej neprekážalo. Naopak, už od detstva mala tú vôňu rada. Vyzliekla si kabát a prešla do izby. Cítila sa unavená.

Pohľadom zavadila o kalendár na písacom stole. Červenou fixkou zakrúžkovaná streda jej pripomenula, že ju zajtra poobede čaká návšteva na polícii. Sťažka vzdychla. Vedela, ako na ňu budú pozerať. Chápala, že jej ľudia neverili. Niekedy bola dokonca schopná pochopiť aj to, že ju často považovali za blázna. Rozumela tomu. Schopnosť, ktorú v sebe na začiatku dospievania prvýkrát objavila, mohla len ťažko považovať za dar.

Porozhliadla sa po mačke. Nikde ju nevidela, čo však nič neznamenalo. Bola zvyknutá tárať sa kade-tade. Napadlo jej, že bude asi na povale. V myšlienkach sa vrátila k tomu, čo ju čaká.

Aj keď doteraz nemala s policajtmi žiadne skúsenosti, predpokladala, že už len z povahy svojho zamestnania budú práve oni celkom isto patriť k najzarytejším skeptikom, ktorí ju nebudú brať vážne. Podarí sa jej ich presvedčiť? Budú ju vôbec počúvať, keď im začne rozprávať,

čo hrozné, a hlavne ako sa to dozvedela? Podarí sa jej prehovoriť ich, aby otvorili neporušený hrob a presvedčili sa na vlastné oči, že im hovorí pravdu? Pochybovala. Sľúbila však, že sa o to pokúsi, a svoj sľub považovala za povinnosť.

Prešla k oknu a vyhliadla na ulicu.

Stŕpla. Pocítila, ako sa jej v zlomku sekundy rozbúšilo srdce. Už ani nevedela, koľkýkrát jej dnes zovrel hrdlo strach.

Bol tam. Ten chlap z cintorína ju sledoval až sem.

Nevidela mu do tváre. Dokázala rozoznať ledva jeho obrys, no bola si istá, že je to on.

Sedel v aute odstavenom pri chodníku. Priam cítila jeho pohľad, čo upieral smerom do okna, za ktorým stála.

Striaslo ju. Vo vrecku našmátrala mobil. Bol skoro vybitý, ako si ním svietila na cintoríne, ale ešte fungoval.

Muž, ponorený v tme, sa za volantom svojho voza ani nepohol.

Ubehlo niekoľko dlhých sekúnd. V spotenej dlani nervózne stískala telefón, pripravená vytočiť stopäťdesiatosmičku, hneď ako by sa rozhodol vystúpiť.

Nevyzeral však, že by sa to chystal urobiť.

S vypätím všetkých síl sa snažila upokojiť zrýchlený dych. Rozmýšľala, čo bude ďalej. Ubehli ďalšie nekonečné sekundy, možno celá minúta. V stave, v akom bola, to nedokázala odhadnúť.

Potom počula naštartovať motor a videla, ako sa na jeho aute zažali reflektory.

Pohol sa.

Napriek snahe nevidela o nič viac než predtým.

Automobil prešiel popri nej.

Sledovala ho, až kým sa červené koncové svetlá nestratili na konci ulice. Až potom pustila mobil a pritlačila si prsty na spánky. Cítila, ako v nich pulzuje krv.

Keď konečne odstúpila od okna, takmer sa jej podlomili kolená. V tom okamihu jej napadlo, že za sebou nezamkla. Na vratkých nohách sa rozbehla k dverám.

Kľúč bol v zámke.

Zamkla na dva západy a potom do očka zasunula bezpečnostnú retiazku. Pomaly sa vracala do izby, keď za sebou začula šramot. Niečo kovové padlo na zem.

Nohavičky jej zalialo teplo. Len zlomok sekundy nato jej došlo, že sa pocikala.

O lýtko sa jej obtrela mačka.

Chrbtom sa oprela o stenu. „Bože, Lusi," povedala hlasom, ktorý takmer nespoznala. „Ako strašne si ma vyľakala."

Zamierila do kúpeľne. Vyzliekla si nohavice aj spodnú bielizeň a oboje vhodila do práčky. Ešte stále sa triasla. Pradúca Lusi sa jej zatiaľ so zdvihnutým chvostom otierala o holú nohu. Prvýkrát za ten čas, čo ju prichýlila, oľutovala, že si namiesto nej nezaobstarala radšej poriadne veľkého psa.

3

Vrchný inšpektor František Machrák, detektív bratislavského oddelenia vrážd, sťažka prehltol a s ústami pootvorenými od prekvapenia márne hľadal slová, ktorými by dokázal zareagovať. Neveriacky pritom pozeral na svojho šéfa, akoby do poslednej chvíľky čakal, že mu v tom všetkom, čo si od neho pred chvíľkou vypočul, nakoniec predsa len pomôže nájsť niečo, čo by mu dávalo hoci aj ten najmenší zmysel.

Šéf už však nepovedal nič.

„To si hádam robíš srandu," vyhŕkol napokon.

Komisár Peteraj, vysoký štíhly päťdesiatnik oblečený v elegantnom sivomodrom obleku, sa však tváril smrteľne vážne. Ignorujúc Machrákovu poznámku pred neho iba mlčky posunul záznam, pre ktorý ho sem zavolal.

Skúsený detektív sa len bezradne zavrtel. Rokmi rozheganá stolička pod jeho váhou zavŕzgala.

Cez otvorené okno prenikal do kancelárie hluk z rušnej ulice.

„To predsa nemôžeš myslieť vážne," skĺzol očami na hárok papiera.

„Vyzerám azda, že vtipkujem?" povedal komisár konečne.

Machrák vzdychol. Neostalo mu než krútiť hlavou. Napriek tomu sa s nádejou, že si šéf svoj príkaz rozmyslí, zdráhal po papieri načiahnuť.

Márne. Komisár nič podobné v pláne nemal.

„Takže podľa teba mám teraz všetko nechať a utekať za nejakou vešticou, čo je presvedčená, že sa dokáže rozprávať s duchmi?“

„Za médiom,“ opravil ho. Na počudovanie pri tom nepohol ani brvou.

„Čo?“

„Píšu, že tá žena je médium, nie veštica,“ vysvetlil mu pokojne.

Lapajúc po dychu sa obzrel za seba, akoby sa chcel presvedčiť, že sú tu naozaj sami. „Doriti, to je mi úplne jedno,“ neudržal sa, aby pritom nezvýšil hlas. „Veštica alebo médium, obaja predsa veľmi dobre vieme, že tá ženská je akurát tak na hlavu. Alebo si azda na staré kolená začal veriť takýmto nezmyslom?“

Okrem Ledeckého bol Machrák na celom oddelení jediný, čo si ešte mohol dovoliť rozprávať sa s Peterajom podobným spôsobom. Poznali sa roky.

„Nie.“

„Čo nie?“

„Nezačal som veriť na duchov.“

„Tak potom?“ opýtal sa Machrák nechápavo.

Peteraj sa zhlboka nadýchol. „Prišlo to z kraja a podpísal to sám riaditeľ,“ ukázal prstom na záznam, ktorý ešte stále ležal na stole. „Píšu tam, že ju máme ísť vypočuť. Tým sa to pre mňa začína aj končí. Na rozdiel od teba nezvyknem s nadriadenými polemizovať o ich rozkazoch.“

Na to bolo ťažké čokoľvek povedať. Detektív rezignoval. Definitívne sa musel zmieriť s tým, že Peteraj svoje rozhodnutie nezmení. „Takže teraz by sme podľa múdrych hláv tam hore mali pri každej ďalšej vražde namiesto svedkov či informátorov radšej začať obiehať cigánky, kartárky a neviemaké iné čarodejnice?“ neodpustil si patričnú dávku irónie.

„Ak to od nás budú chcieť...“ prikývol jeho šéf.

„To je všetko, čo mi k tomu povieš?“

Komisár neodpovedal. Namiesto toho sa na svojom kolieskovom kresle prisunul bližšie k oknu, akoby si chcel ešte viac užiť slnečné lúče, ktoré sa mu napriek ročnému obdobiu stále dostatočne silno opierali do chrbta.

„Čiže iba jednoducho zrazíme opätky a...“

„Áno, presne tak,“ nenechal ho dohovoriť. „Pochopil si to celkom správne. Som rád, že si sa za tie roky v štátnej službe aspoň niečo naučil.“

Machrák zobral zo stola záznam a zastrčil si ho do vrecka. Ani v najmenšom ho netrápilo, že ho pri tom poriadne skrčil.

Zvonka sa ozvalo prenikavé škrípanie bŕzd, sprevádzané intenzívnym cenganím električky.

„Aby si sa nezbláznil,“ okomentoval Peteraj počínanie vodiča mestskej hromadnej dopravy.

Detektív prešiel jeho slová bez povšimnutia. Ostal pri téme. „Dobre, vyrazím teda za ňou a budem sa tváriť, že ma tie jej táraniny nesmierne zaujímajú.“

Šéf blahosklonne prikývol.

„A keď tam už budem, možno si dokonca dám vyveštiť z dlane, nech už sú naši papaláši celkom spokojní,“ doplnil.

„To môžeš,“ prijal šéf na okamih jeho hru. „Ale predtým ju nezabudni poriadne vypočuť.“

Detektív sa musel chtiac-nechtiac pousmiať. V duchu vlastne mohol dať svojmu šéfovi za pravdu. Za tie roky, čo slúžil v polícii, sa musel často podvoliť dokonca oveľa stupídnejším rozkazom zhora, než bol ten, ktorým ho práve poverili. Tu napokon o nič také strašné nešlo, a tak rovnako rýchlo, ako vybuchol, sa aj upokojil.

V hlave mu však vŕtala ešte jedna vec. Možno oveľa dôležitejšia...

Vedúci oddelenia vrážd pozrel na hodinky. Evidentne iba preto, aby mu tým dal najavo, že rozhovor považuje za skončený.

Machrák vstal. Namiesto odchodu však prešľapoval pri dverách.

„Ešte niečo?“ všimol si komisár.

„Vlastne hej.“

„Čo?“

„Zaujímalo by ma, prečo si to hodil práve na mňa,“ spýtal sa.

Komisár zodvihol hlavu od kopy papierov, ktorú si už medzitým stihol pritiahnuť k sebe. „Naozaj?“ premeral si ho pátravým pohľadom.

Machrák prikývol.

Vedúcemu oddelenia sa na tvári objavil škodoradostný úsmev. Vedel, kam inšpektor mieri. Bol totiž nesporne jedným z najskúsenejších detektívov na oddelení a podobné záležitosti sa napriek nepísaným, no všeobecne uznávaným a rešpektovaným pravidlám zvykli prideľovať mladým neskúseným uchám. „Myslel som, že na to prídeš sám,“ povedal po chvíľke.

Odpoveďou mu bol iba nechápavý pohľad.

Peteraj sa v kresle hlboko zaklonil a skôr zo zvyku, než žeby to bolo naozaj treba, si upravil už aj tak perfektný uzol na kravate. „Pokojne by som ti mohol povedať, že preto, lebo sa tu odvtedy, čo si tvoj nerozlučný parťák čerpá dovolenku, iba ponevieraš a poriadne nemáš do čoho pichnúť,“ vyhlásil a na okamih sa odmlčal.

Machrák čakal.

„Ja mám však, pravdupovediac, celkom iný dôvod.“

Ani teraz sa ho podriadený nijako nepokúšal prerušiť.

„Ak ti to totiž náhodou nedošlo, máš u mňa od minulého týždňa poriadny vrúbok.“

Detektív začínal chápať. V duchu si vybavil svoj takmer o dve hodiny oneskorený príchod po stredajšej preflámovanej noci. Doteraz si myslel, že si to Peteraj nevšimol a že sa mu pred ním podarilo prehrešok utajiť. Došlo mu, že sa mýlil.

„Takže už si v obraze?“ vychutnával šéf jeho rozpaky.

Pokorne prikývol. Takmer ako prváčik prichytený pri hádzaní kriedy. „Ty myslíš...“

Komisár sa zrazu prestal usmievať. „Áno, presne to myslím,“ skočil mu do reči. „A to buď, kurva, rád, že som ti vtedy nedal fúkať,“ zvýšil hlas.

Machrák sa zhlboka nadýchol. Uvedomil si, čo by mu v takom prípade hrozilo. „Prepáč. Nabudúce sa už nič také nestane.“

„To by som ti aj radil,“ ponechal si Peteraj na tvári prísny výraz. „Kamarát-nekamarát, musel by som to vyriešiť celkom inak.“

Machrák nepovedal nič. Iba odovzdane zvesil plecia a vďačne privítal, že za sebou mohol zavrieť dvere.

„A predpokladám, že ti nemusím hovoriť ako!“ stihol ešte začuť poslednú komisárovu vetu.

Zamieril do svojej kancelárie. Už po pár krokoch mu napadlo, že Peteraj je napriek všetkým muchám predsa len asi ten najlepší šéf, akého kedy mal.